

Sąd uwzględnił dowody, które są w sposób oczywisty nieistotne, nawet jeśli dowody te nie były opatrzone datą lub pochodziły z czasu nieobjętego właściwym okresem. W ten sposób Sąd nieprawidłowo zastosował art. 57 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z zasadą 22 ust. 3 i 4 rozporządzenia nr 2868/95.

Sąd naruszył prawo poprzez założenie, że nie ma obowiązku zbadania zarzutu nadużycia prawa. Sąd nie zbadał w ogóle zarzutu przedawnienia.

Wreszcie, zaskarżony wyrok narusza art. 64 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Sąd pominął fakt, że izba odwoławcza w sposób logiczny powinna była uchylić decyzje Wydziału Unieważnień i przekazać sprawę tylko w odniesieniu do usług polegających na „reklamie odnoszącej się do pojazdów”, a w odniesieniu do pozostałych usług, w przypadku których używanie nie zostało udowodnione, powinna była wydać ostateczną decyzję i częściowo oddalić żądania unieważnienia w oparciu o brak dowodu używania na mocy rozstrzygnięcia, które może stać się prawomocne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009 L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1995 L 303, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 4 sierpnia 2016 r. – Acacia Srl i Rolando D'Amato/Dr. Ing. h.c. F. Porsche AG**

(Sprawa C-435/16)

(2016/C 419/38)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Acacia Srl, Rolando D'Amato

Druga strona postępowania: Dr. Ing. h.c. F. Porsche AG

Pytania prejudycjalne

1) Czy stosowanie ograniczenia w ochronie w rozumieniu art. 110 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 ⁽¹⁾ jest zawężone do części związanych kształtem, czyli takich części, których kształt jest zasadniczo określony w niezmienny sposób przez wygląd całego produktu, i w związku z tym nie może być przedmiotem swobodnego wyboru klienta – jak przykładowo felgi samochodowe?

2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:

Czy stosowanie ograniczenia w ochronie w rozumieniu art. 110 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 jest zawężone wyłącznie do oferty identycznych sprzętowo, a więc również produktów zgodnych pod względem kolorystyki i rozmiarów z produktami oryginalnymi?

3) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:

Czy ograniczenie w ochronie w rozumieniu art. 110 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 ma zastosowanie na korzyść oferenta produktu zasadniczo naruszającego wzór, którego dotyczy powództwo, tylko wtedy, jeżeli oferent ten obiektywnie zapewnia, że jego produkt może być nabywany wyłącznie do celów naprawy, a nie również do innych celów, jak rozbudowa lub indywidualizacja całego produktu?

4) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie:

Jakie środki musi podjąć oferent produktu zasadniczo naruszającego wzór, którego dotyczy powództwo, aby obiektywnie zapewnić, że jego produkt może być nabywany wyłącznie do celów naprawy, a nie również do innych celów, jak rozbudowa lub indywidualizacja całego produktu? Czy wystarczy,

- a) że oferent włączy do prospektu sprzedaży informację, że sprzedaż jest dokonywana wyłącznie do celów naprawy, aby przywrócić pierwotną postać całego produktu, lub
- b) czy jest konieczne, aby oferent uzależnił dostawę od złożenia przez odbiorcę (podmiotu handlowego i konsumenta) pisemnego oświadczenia o wykorzystywaniu zaoferowanego produktu jedynie do celów naprawy?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych, Dz.U. L 3, s.1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 8 sierpnia 2016 r. – SMS group GmbH/Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice a Municipiului București

(Sprawa C-441/16)

(2016/C 419/39)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SMS group GmbH

Strona pozwana: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice a Municipiului București

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2, 3, 4 i 5 dyrektywy 79/1072/EWG ⁽¹⁾ w związku z art. 17 ust. 2 i 3 lit. a) dyrektywy 77/388/EWG ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że przepisy te stoją na przeszkodzie dla praktyki krajowych organów podatkowych, które uznają, że brak jest obiektywnych dowodów potwierdzających deklarowany przez podatnika zamiar wykorzystania towarów objętych przywozem w ramach jego działalności gospodarczej, gdy w dniu faktycznego przywozu umowa, w której wykonaniu podatnik nabył i przywiózł towary była zawieszona, przy czym zachodziło poważne ryzyko, że dalsza dostawa/czynność, do której przeznaczone były towary, nie dojdzie do skutku?
- 2) Czy dowód dalszego obrotu towarami objętymi przewozem, czyli ustalenie okoliczności, że towary objęte przywozem były faktycznie przeznaczone do celów opodatkowanych czynności podatnika stanowi – a jeśli tak to w jaki sposób – dodatkowy warunek wymagany w celu zwrotu podatku VAT, inny niż warunki wyliczone w art. 3 i 4 dyrektywy 79/1072/EWG i zabroniony przez art. 6 tejże dyrektywy lub też konieczną informację w przedmiocie warunku zasadniczego dla zwrotu dotyczącą wykorzystania towarów objętych przywozem w ramach czynności podlegających opodatkowaniu, której organ podatkowy może żądać zgodnie z art. 6 dyrektywy?
- 3) Czy art. 2, 3, 4 i 5 dyrektywy 79/1072/EWG w związku z art. 17 ust. 2 i 3 lit. a) dyrektywy 77/388/EWG można interpretować w ten sposób, że prawa do zwrotu podatku VAT można odmówić gdy przewidziana dalsza czynność, w której kontekście miały być wykorzystane towary objęte przywozem, nie dochodzi do skutku? Czy w takich okolicznościach nabiera faktyczne przeznaczenie towarów, czyli okoliczność czy zostały one w każdym razie wykorzystane, w jaki sposób i na jakim terytorium, a mianowicie na terytorium państwa członkowskiego, w którym zapłacono podatek VAT lub poza tym państwem?

⁽¹⁾ Ósma dyrektywa Rady 79/1072/EWG z dnia 6 grudnia 1979 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych – warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium kraju (Dz.U. L 331, s. 11).

⁽²⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 145, s. 1).